

elutasította, hogy helyt adjon a fellebbező arra irányuló indítványának, hogy a szerződésben részes többi felet is hívják perbe, az ítélet pedig a szerződésben részes valamennyi fél jogviszonyára terjedjen ki. Ez az elutasítás ténylegesen azt eredményezi, hogy megszűnik az olyan szerződésben részes felek közötti fegyveregyenlőség, amely a Bizottság és több szerződő fél között jött létre, mivel a Bizottság adott esetben a vele szerződő valamennyi fél ellen egyszerre keresetet indíthat, miközben ez a lehetőség nem áll fenn abban az esetben, ha az igény csak a szerződő felek egyikével szemben érvényesíthető.

A fellebbező a harmadik jogalapjában — amely két részből áll — arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a Polgári törvénykönyv 1134. és 1165. cikkét, továbbá a közhitelesség elvét, a BU/209/95. sz. szerződés 1.1. és 10. cikkét, ugyan ezen szerződés II. mellékletének 2.1., 2.2., 21.1. és 21.4. cikkét, valamint, hogy az Elsőfokú Bíróság elmulasztotta indokolni a megtámadott ítéletet, illetve tévesen indokolta azt. A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság egyrészt azáltal sértette meg a hivatkozott rendelkezéseket, hogy elválasztotta egymástól a különböző szerződő felek jogait és kötelezettségeit, miközben ők együttesen és egyetemlegesen kötelesek a BU/209/95. sz. szerződés teljesítésére, másrészt pedig azáltal, hogy a fellebbezőt az alvállalkozói jogállása folytán úgy tekintette, mintha a szerződés vonatkozásában kívülálló minőségben járna el, miközben a fellebbező maga is szerződő fél volt.

A fellebbező a negyedik jogalapjában azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a Polgári Törvénykönyv 1134. és 1184. cikkét, továbbá a közhitelesség elvét, valamint a BU/209/95. sz. szerződés II. mellékletének 5. cikkét, ezenkívül pedig elmulasztotta indokolni a megtámadott ítéletet, illetve ellentmondásosan indokolta azt, amennyiben elismerte a Bizottság azon jogát, hogy 2005. augusztus 30. napjával egyoldalúan felmondja az említett szerződést, miközben azt állapította meg, hogy a Bizottság a zárójelentést több, mint három évvel korábban hallgatólagosan jóváhagyta.

Az Elsőfokú Bíróság (kibővített nyolcadik tanács) által a T-189/03. sz., ASM Brescia SpA kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2009. június 11-én hozott ítélet ellen az A2A SpA, korábban ASM Brescia SpA által 2009. augusztus 11-én benyújtott fellebbezés

(C-318/09. P. sz. ügy)

(2009/C 267/68)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: A2A SpA, korábban ASM Brescia SpA (képviselők: A. Santa Maria, A. Giardina, C. Croff, G. Pizzonia, avvocati)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság a közösségi jog és különösen az EK-Szerződés 87. cikkének megsértése, valamint az indokolási kötelezettség megsértése miatt, helyezze hatályon kívül a T-189/03. sz. ügyben hozott ítéletet, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a társasági adó alóli hároméves mentességet állami támogatásnak minősíti;
- a Bíróság a közösségi jog téves és ellentmondásos alkalmazása miatt helyezze hatályon kívül az ítéletet, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a társasági adó alóli hároméves mentességet nem már létező állami támogatásnak minősíti;
- a Bíróság a közösségi jog megsértése miatt helyezze hatályon kívül az ítéletet, amennyiben az Elsőfokú Bíróság a visszatérítetés határozat szerinti elrendelésének jogszerűségét megerősíti; következésképpen pedig
- a Bíróság állapítsa meg a határozat ⁽¹⁾ semmisségét, amennyiben az megállapítja, hogy állami támogatásnak és a közös piaccal összeegyeztethetetlennek minősül a többségi köztulajdonban lévő, helyi közszolgáltatásokat nyújtó vállalkozásokkal kapcsolatos adófolytonossági átmeneti rendszer (a határozat 2. cikke) és/vagy állapítsa meg annak semmisségét, amennyiben Olaszországot a támogatásnak a kedvezményezettektől történő visszatérítésére kötelezi (a határozat 3. cikke);
- a Bíróság kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

1. Az első jogalappal az A2A S.p.A. az EK 87. cikk (1) bekezdésének az Elsőfokú Bíróság általi megsértésére, valamint az indokolási kötelezettség megsértésére hivatkozik, amennyiben az ítélet a társasági adó alóli hároméves mentességet állami támogatásnak minősíti. A Bizottság a határozatban — a fellebbező szerint — különösen nem bizonyította két, az EK 87. cikk (1) bekezdésében előírt követelmény, azaz a verseny torzításának és a tagállamok közötti kereskedelem érintettségének jelen esetben való meglétét. Az Elsőfokú Bíróság pedig nem igazolta helytállón azokat az előfeltevéseket, amelyekre a Bizottság a „támogatás” minősítését alapozta, ahogyan ezt a közösségi ítélkezési gyakorlatban megkövetelt „teljes” felülvizsgálat értelmében tennie kellett volna.
2. A második jogalappal a fellebbező másodsorban az EK 88. cikk és az indokolási kötelezettség Elsőfokú Bíróság általi megsértését kifogásolja, valamint ezzel egyidejűleg kéri az ítélet hatályon kívül helyezését, amennyiben „új támogatásnak” minősíti a társasági adó alóli hároméves mentességet. Az Elsőfokú Bíróság — a Bizottság állításainak szolgálai megismétlésével — különösen azt tagadta, hogy a részvénytársasággá átalakult önkormányzati vállalkozások javára engedélyezett hároméves halasztására vonatkozó

intézkedések „létező támogatásnak” tekinthetők. A fellebbező azonban egy ezzel ellentétes megoldásra jut és úgy véli, hogy az EK-Szerződés hatálybalépését megelőzően már létező, szóban forgó adómentességi rendszer az önkormányzati vállalkozásokra is vonatkozott, amelyek — amint azt a Bizottság is elismerte — a 142/90. sz. törvény szerinti, ugyanazon gazdasági jogalanyt testesítik meg.

3. A harmadik jogalappal az A2A végső soron a közösségi jog és az abban foglalt elvek megsértése miatt az ítélet hatályon kívül helyezését kéri, amennyiben az megerősíti a visszatérítetés határozat szerinti elrendelésének jogszerűségét. A fellebbező szerint az ítéletet azért kell hatályon kívül helyezni, mert — a közösségi ítélkezési gyakorlattal ellentétesen — helyben hagyja a határozatban szereplő általános elrendelés jogszerűségét, lényegében pedig a nemzeti hatóságokat megillető mérlegelési jogkör teljes hiányát állapítja meg.

(¹) Az Olaszország által többségi köztulajdonban lévő, közszolgáltatásokat nyújtó vállalkozások számára adómentességek és kedvezményes kölcsönök formájában nyújtott állami támogatásról szóló, 2002. június 5-i 2003/193/EK bizottsági határozat (HL L 77., 2003., 21. o.)

Az Elsőfokú Bíróság (kibővített nyolcadik tanács) által a T-297/02. sz., ACEA S.p.A. kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2009. június 11-én hozott ítélet ellen az ACEA SpA által 2009. augusztus 11-én benyújtott fellebbezés

(C-319/09. P. sz. ügy)

(2009/C 267/69)

Az eljárás nyelve: olasz

Felek

Fellebbező: ACEA SpA (képviselők: L. Radicati di Brozolo, A. Giardina és T. Ubaldi, avvocati)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság helyezze hatályon kívül a T-297/02. sz. ügyben hozott ítéletet, amennyiben az nem szankcionálja a társasági adó alóli hároméves mentesség hatálya alá tartozó különféle

helyzetekre irányuló, differenciált vizsgálat elmulasztását, és megerősíti, hogy az említett hároméves mentesség általánosságban és elvontan is állami támogatásnak minősül;

- a Bíróság helyezze hatályon kívül az ítéletet, amennyiben az a társasági adó alóli hároméves mentességet nem a 659/1999/EK rendelet (¹) 1. cikke b) pontjának v. alpontja szerinti, létező támogatásnak ismeri el;
- a Bíróság helyezze hatályon kívül az ítéletet, amennyiben az a visszatérítetés határozat (²) 3. cikkében előírt elrendelésének jogszerűségét megerősíti;
- a Bíróság kötelezze a Bizottságot a mind az elsőfokú, mind pedig a másodfokú eljárás során felmerült költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező négy fellebbezési jogalpra hivatkozik kérelmének alátámasztása érdekében.

Az első jogalap az EK-Szerződés 88. cikke és a 659/1999/EK rendelet alkalmazásával kapcsolatos téves jogalkalmazáson, valamint a megtámadott ítélettel kapcsolatban — az 549/1995. sz. törvény 3. cikkének (70) bekezdése, valamint a 331/1993. sz. törvényrendelet 66. cikkének (14) bekezdése szerinti, a társasági adó alóli hároméves mentesség különféle alkalmazási helyzeteire irányuló, differenciált vizsgálat elmulasztása tekintetében — az indokolási kötelezettség elmulasztásán alapul. Az Elsőfokú Bíróság ugyanis tévesen alkalmazta a jogot és elmulasztotta megindokolni határozatát, amennyiben az adómentesség hatálya alá tartozó különféle helyzetek tekintetében — az ügy különös körülményei, valamint a Bizottság rendelkezésére álló információk fényében — nem kifogásolta a vizsgálat, valamint a Bizottság által a megtámadott határozatban levont következtetések elvont és hiányos jellegét.

A második jogalap az EK 87. cikk (1) bekezdésének Elsőfokú Bíróság általi téves alkalmazásán, valamint az indokolási kötelezettség megsértésén alapul, amennyiben megerősítette, hogy a hároméves mentességet általános és elvont állami támogatásnak kell minősíteni. Az Elsőfokú Bíróság különösen nem igazolta helytállóan sem az ügy körülményeit, sem pedig azokat az előfeltevéseket, amelyek alapján a Bizottság a kérdéses intézkedést támogatásnak minősítette, ahogyan ezt a rendelkezésére álló teljes felülvizsgálati hatáskörének alkalmazásával tennie kellett volna. Az Elsőfokú Bíróság tehát helyben hagyta a Bizottság határozatát, mivel legalábbis a mentességgel érintett bizonyos ágazatok tekintetében nem bizonyosodott be a következő két, az EK 87. cikk (1) bekezdésében előírt követelmény megléte: a verseny torzításával és a tagállamok közötti kereskedelem érintettségével való fenyegetés.